

170

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 19 kwietnia 1993 r.

w sprawie czynności fachowych, które mogą być wykonywane w poszczególnych typach aptek przez osoby nie mające prawa samodzielnego wykonywania zawodu aptekarza.

Na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. Nr 41, poz. 179 i Nr 105, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy sporządzaniu oraz wydawaniu leków we wszystkich typach aptek ogólnodostępnych i aptekach zakładowych, z zastrzeżeniem ust. 2, wolno przy czynnościach pomocniczych zatrudniać techników farmaceutycznych, tj. osoby, które ukończyły liceum farmaceutyczne lub technikum farmaceutyczne.

2. Technicy farmaceutyczni nie mogą być zatrudniani przy czynnościach pomocniczych, dotyczących sporządzania, wyrobu i wydawania leków silnie działających oraz zawierających w swoim składzie truciznę, środek odurzający lub psychotropowy.

§ 2. Technik farmaceutyczny, który po ukończeniu liceum (technikum) był zatrudniony w aptece przez 2 lata w wymiarze 42 godzin tygodniowo, może wykonywać

samodzielnie, w czasie obecności aptekarza w aptece, czynności fachowe w zakresie:

- 1) sporządzania leków recepturowych w aptece ogólnodostępnej typu „A”, z wyłączeniem leków zawierających w swoim składzie truciznę, środek odurzający lub psychotropowy i leków jałowych,
- 2) wydawania leków, z wyjątkiem leków bardzo silnie działających oraz zawierających w swoim składzie truciznę, środek odurzający lub psychotropowy,
- 3) wydawania materiałów medycznych, odżywek, środków dietetycznych, higienicznych, kosmetyczno-medycznych oraz przedmiotów do pielęgnacji niemowląt i chorych,
- 4) udzielania informacji o miejscu nabycia poszukiwanego leku.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *A. Wojtyła*

171

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 21 kwietnia 1993 r.

w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

Na podstawie art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143, z 1985 r. Nr 4, poz. 15, z 1986 r. Nr 42, poz. 202, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 35, poz. 192 oraz z 1991 r. Nr 104, poz. 450, Nr 106, poz. 457 i Nr 110, poz. 474) zarządza się, co następuje:

§ 1. Orzeczeniem lekarskim, w rozumieniu rozporządzenia, jest orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy, wydane przez lekarza, lekarza dentyzę, z zastrzeżeniem § 2, oraz zatrudnionego w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej starszego felczera i felczera.

§ 2. Orzeczenie lekarskie, o którym mowa w § 1, oraz orzeczenia stwierdzające przewidywaną datę porodu i datę odbytego porodu mogą wydawać prywatnie praktykujący lekarze i lekarze dentyści, jeżeli złożą oświadczenie we właściwym terenie, ze względu na miejsce wykonywania prywatnej praktyki, oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że zobowiązują się do przestrzegania przepisów rozporządzenia, w szczególności w zakresie prowadzenia wymaganej dokumentacji wydawanych orzeczeń i jej udostępniania lekarzom kontroli nad orzecznictwem lekarskim, o któ-

rych mowa w § 17 ust. 1 pkt 2, oraz postępowania związane z wyczerpaniem okresu zasiłkowego.

§ 3. 1. Orzeczenie lekarskie jest jednym z elementów postępowania diagnostyczno-leczniczego.

2. Przy wydawaniu orzeczenia lekarskiego należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności istotne dla oceny stanu zdrowia pracownika, ze szczególnym uwzględnieniem rodzaju i warunków pracy.

§ 4. Czasową niezdolność do pracy z powodu choroby stanowi:

- 1) okres ustalony w odpowiednim orzeczeniu lekarskim wydanym pracownikowi,
- 2) udokumentowany okres pobytu pracownika w szpitalu.

§ 5. 1. Orzeczenie lekarskie jest wydawane na formularzu o czasowej niezdolności do pracy według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, jest poufne.